

samme kedel m.v., skal foretage en fordeling af energiforbruget. Fordelingen mellem rumvarme og procesformål er reguleret i energiafgiftslovene. Fordelingen skal først ske mellem rumvarme og proces og derefter eventuelt mellem let og tung proces.

Hovedreglen er, at fordelingen af brændselsforbruget mellem rumvarme- og procesformål skal baseres på den samlede producerede varmemængde og den mængde varme, der anvendes til proces. Resten er til rumvarme.

For anlæg med en fremløbstemperatur på over 90° C og i de tilfælde, hvor rumvarmeforbruget udgør mindre end 10 pct. af den samlede producerede varmemængde, kan opgørelsen baseres på den samlede producerede varmemængde og den mængde varme, der anvendes til rumvarmeformål, eller brændslet til rumvarmeformål kan opgøres direkte. Resten er til proces.

Som anført ovenfor er hovedreglen den, at fordelingen skal baseres på en måling af energiforbruget til proces. Baggrunden for dette er bl.a., at virksomhederne dermed har en egen interesse i, at målerne er i drift og virker. Det vil fordrer en øget kontrolindsats fra ToldSkats side, hvis det modsatte var tilfældet.

De 4 energiafgiftslove indeholder dog bestemmelser, om ansættelser uden måling f.eks. den såkaldte kvadratmeterafgift, som kan erstatte en målerbaseret fordeling af energiforbruget til rumvarme.

Afgiftsbelastningen ved brug af standardsatser er generelt højere end afgiften ved måling.

Reglerne indebærer dermed, at virksomhederne har mulighed for at foretage en afvejning mellem måleromkostninger og afgiftsbetaling. Virksomhederne vil dermed kunne bruge standardsatserne i de tilfælde, hvor en afgiftsbesparelse ved måling er mindre end måleromkostningerne.

Anvendelse af standardsatser uden måling kan således føre til, at en uforholdsmæssig stor del af en virksomheds energiforbrug bliver henført til rumvarmeformål, også selv om størstedelen af energiforbruget kan være anvendt til procesformål. Virksomhederne kan i sådanne situationer opfatte bestemmelserne som uretfærdige og sanktionerende.

Skatteministeriet har i forbindelse med forenklingsarbejdet overvejet forskellige muligheder for at bringe virksomhedernes betaling af afgift mere i overensstemmelse med det faktiske forbrug til rumvarmeformål.

Skatteministeriet har i den forbindelse peget på to muligheder for lettelser:

For det første er der visse muligheder for at indføre en regel, der gør det muligt for virksomhederne at

vælge billigste målermæssige løsning, uanset om der installeres målere til måling af rumvarme eller procesenergi. Den hidtidige hovedregel er, at virksomheden skal måle den mængde energi, som den ønsker godtgørelse for. Dette princip bør fortsat gælde. På den anden side eksisterer der allerede i den nuværende lovgivning en undtagelse, når højst 10 pct. af den fremstillede energi benyttes til rumvarmeformål. Den gældende bestemmelse findes i mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 5, nr. 4, gasafgiftslovens § 10, stk. 5, nr. 4, og kulafgiftslovens § 8, stk. 4, nr. 4.

Det foreslås nu, at reglen udvides til også at gælde de tilfælde, hvor det ikke tilbagebetalingsberettigede forbrug udgør mindre end 200 GJ årligt. Dermed undgår de pågældende virksomheder at skulle foretage måling af den tilbagebetalingsberettigede andel.

For det andet er der mulighed for at indføre regler om efterregulering af afgiftsbetalingen, når der efterfølgende installeres målere.

En sådan regel sigter umiddelbart på de tilfælde, hvor det har vist sig, at en virksomhed igennem en periode enten ikke har installeret målere i tilstrækkelig omfang, eller at de installerede målere enten ikke har været monteret korrekt, eller at de ikke har virket, og hvor virksomheden efterfølgende opfylder de målermæssige krav m.v. fuldt ud.

Der kan også være tale om, at en kedel både forsyner en virksomhed med rumvarme og procesvarme via samme forsyningsnet, uden at der er installeret målere, at målerne ikke er installeret rigtigt eller at målerne ikke virker. Udgangspunktet er her, at kan der ikke foretages en fordeling, så skal hele forbruget af brændsler i kedlen beskattes som rumvarme.

Der kan også være tale om, at en virksomhed har installeret elvarmepaneller - som måske kun benyttes i kortere perioder af året - uden at virksomheden har målt elforbruget eller målt driftstiden i perioden.

Adgang til efterregulering indebærer en vis risiko for, at virksomhedens samlede afgiftsgodtgørelse, der er resultatet af en efterfølgende måling og regulering, overstiger den afgiftsgodtgørelse, som virksomheden havde kunnet få ved en korrekt måling i hele perioden, og at det derfor må pålægges virksomhederne at godtgøre overfor ToldSkat, at dette ikke er tilfældet.

Det forudsættes, at en efterfølgende regulering/yderligere godtgørelse af afgift kun må ske med tilladelse fra ToldSkat, og at reguleringen skal baseres på målinger over en 12 måneders periode. Det forudsættes endvidere, at virksomhedens produktions- og afgiftsmæssige forhold som udgangspunkt er uændrede, og at virksomheden kan fremlægge dokumentation for virksomhedens energiforbrug m.v. i den pågæl-